

съ пълно желаніе да благославятъ честь-тъ си до гроба. Слѣдъ годинѣ—двѣ, а нѣкогы и слѣдъ нѣколко мѣсяца, събрана-та чета прѣстава да ся обычіа, еле може да трѣши единъ другыго, наскръбява единъ другыго съ взаимно укоряваніе, съ взаимно немараніе да бѣдѣтъ единъ другыму певтвни.

Отъ кѣдѣ излазіа това? Най прво отъ тамо, че оныіа кои-то ся женятъ малко ся сѣ познавали прѣди свадбѣ-тъ, Стѣпай здраво, кога избирашъ. Да ся удостовѣришъ на прѣдъ за добры-ты качества на либе-то си, а то ты си загубенъ. Второ таіа необычъ излазіа отъ малодушіе, съ кое-то ся поддаваме на непостоянство-то, и отъ това, че забравіае да повтаріае всѣкый день въ умъ-тъ си “зарока-та, коіа-то съмъ сторилъ бѣше моіа длѣжность, искамъ да бѣдѣ непрѣклоненъ за да ѣ удрѣжѣ.”

И тука, какъ то и во всѣко друго обстоятелство на животъ-тъ, гледай колко лесно е да ся обрне чловѣкъ къмъ зло-то; гледай че това што прави чловѣка омразенъ, не е друго освѣнь негова-та слаба воліа; гледай че онова што пълни общество-то съ срамотны дѣла и несчястіе не е друго, освѣнь слабость на характеръ-тъ.